

Roar Christiansen
Søvikneset
5215 Lysekloster
56306255
90895190

Bergens Tidende
Krinkelkroken 1
5015 Bergen
55214500/55214575

Tittel:

”Kanskje møtes vi i himmelen”, del 1 publisert over 5 fullformatsider i Bergens Tidende den 4. desember 1993.

”Den lange kampen”, del 2 publisert over 18 sider i BTMagasinet den 18. desember 2004.

Arbeidet med den hivpositive kvinnen, Wenche Myrna Sunde Bogdanovski, startet i august 1989. Journalist Anne Mette Hjelle hadde skrevet en rekke artikler om tilfeldig ferieseex og den forholdsvis nye smittefaren, hiv-viruset. Wenche kontaktet Bergens Tidende og ville fortelle hvordan det var å leve som hiv-positiv. Hun var den gang representant for organisasjonen Pluss i Bergen, og hun ønsket å sloss for at de skulle få egne lokaler i byen. Artikkelen var på trykk den 7. august i 1989, på Wenches 38-års dag. Hun sa i intervjuet at hun ikke regnet med å leve til hun var 39.

Jeg fikk god kontakt med Wenche, og ba henne kontakte meg da hun ble skrevet ut. Min tanke var å lage en dokumentar om livet hennes i ord og bilder. Hun sa seg villig til å bidra. Hennes motivasjon var å advare andre mot hiv/aids og mot rusmisbruk. Jeg delte hennes syn, men så også dette som en unik mulighet til å fortelle om livet på den andre siden med en nærhet som ikke er så lett å få til i et lite land som Norge.

Jeg var innstilt på å bruke tid. Jeg brukte det første året til at Wenche skulle venne seg til at jeg fotograferte. Hun hadde giftet seg med Ivo Bogdanovski i 1988. Han var også rusmisbruker og hiv-positiv. Han var skeptisk til at jeg var så mye sammen med dem, og ville ikke være med i prosjektet.

Etter vel et år var jeg ”innenfor”. Jeg fikk ta del i alt; rusmisbruk, salg av dop, heleri og ekte-skapelig krangel. Høsten 1992 fikk Ivo dødsdommen. Han hadde utviklet aids og i tillegg hadde han fått kreft. Til tross for at Wenche selv var mye syk, bodde hun nærmest på sykehuset, og pleiet mannen sin. En helg hun var der, brant leiligheten.

Etter at Ivo ble så dårlig, snudde han. Han ville være med i prosjektet. ”Så blir det i alle fall noe igjen etter meg”, sa han.

Ivo døde den 9. august i 1993. Jeg var på reise, men Wenche ville så gjerne at jeg skulle ta bilde av dem sammen før hun la lokket på kisten. Hun ventet til jeg nådde hjem.

Jeg fortsatte å følge Wenches liv. Hun hadde utviklet aids og ble stadig tynnere og dårligere. Wenche hadde over 60 innleggelse ved Haukeland sykehus før hun døde den 13. oktober 2004, 51 år gammel.

Hun hadde valg meg som nærmeste pårørende, og den 7. januar i 2004 beskrev hun i et brev i detalj hvordan hun ville at begravelsen skulle utføres.

Gjennom 15 år har jeg brukt mye fritid i dette prosjektet. Det har heller aldri vært noe problem å bruke en del av Bergens Tidendes tid, men jeg har aldri skrevet en time overtid. Jeg har jobbet alene med reportasjene. Til del 1, som var på trykk i 1993, lagde jeg også layout.

Roar Christiansen
Bergen 20.01.05